

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689520048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

ke, at Allah er Allah; thi dette følger af mine Tankers Love, ej heller, at Du er hans Profet. Men svar mig: Er Allah til? Og hvis Du siger Ja, da maa jeg tro Dig, da jeg er et Barn og tør ej strides med tre Verdensdeles Profet i denne din Hal.»

Da hørte jeg en Hvisken løbe ned gennem Hallen, som undredes man over min Dristighed, og fra den enes Mund til den andens Øre ilede mit Spørgsmaal: Er Allah til?

Da trængte en Dervish frem og sagde: «Herre, Du, de troendes Lys! Jeg er Kætterten Avicenna, jeg granskede Urter og Stene og Stjerner; jeg talte alt, hvad der er i Verden; jeg stirred igennem Himmelhvælvingens Krystal – men jeg fandt ikke Allah. Dræb mig, knus mig, kast mig i Pinekammeret til evig Tid; thi jeg fandt ikke Allah. Ak, Herre! Giv mig Døden eller giv mig Tro. Svar mig. Er Allah til?» – Og han knælede ned ved min Side.

Og atter løb det samme Ord ned gennem Hallen som en Slange: Er Allah til? og dryppede sin Gift i alles Øren.

Da gik en Kriger frem og knælede paa min anden Side og sagde: «Du, for hvem Gabriel knæler! Tag nu mit Liv, thi jeg betvivler Allah. Se, de vantro bygge deres Kirker i vore Lande, deres Flaader opfylde Havene, deres Krigere ere flere end Spurveene. Har Allah glemt os, eller er han afmægtig? Svar mig: Er Allah til?»

Og han blottede sin Hals og strakte sit Hoved frem, og atter gik den samme Mumlén gennem Hallen, og med mørke Miner stirrede Krigerne imod den røde Sten.

Da drog Kaliffen sin Sabel og saa paa Profeten, som om han kun ventede et Blik for at afhugge vore tre Hoveder. Men Profeten gav intet Tegn, men sad tavs og stirrede paa mig, og jeg paa ham, og en ængstelig Uro opfyldte Salen.

Jeg tænkte ved mig selv: «Hvor vidunderlig er denne Mand, af hvis Ord saa mange Millioners Fred er afhængig. Ja, han er sanddru, en anden talte straks og overdøvede med høje Ord.»

Jeg saa, hvorledes Kaliffen ved min Side skælvede, som om det umulige var blevet muligt; Sveddraaber traadte frem af hans Pande, thi, som jeg, troede han, at Profeten tvivled, og alle stod i spændt Forventning. Som Mængden i den græske Kirke ved Paasketid venter, at den hellige Lid ved et Mirakel skal blusse op, saaledes ven-